

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **G. S.**
zastoupena JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Kolín, Legerova 148

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Jihlava, Žižkova 57

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2017, čj. KUJI 22748/2017,
sp. zn. OOSČ 156/2017 OOSC/62

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 12. 1. 2017, čj. MHB DOP/4091/2016-9, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním

- provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona.
2. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
 3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti. Uvedl, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, spáchaným z nedbalosti – porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Toho se dopustila tím, že jí byla dne 1. 10. 2016 v 16:12 hod. jako řidičce osobního automobilu tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x na dálnici č. 01 v km 104 ve směru jízdy na Brno, silničním rychloměrem PolCam PC 2006, naměřena rychlost 176 km/hod. Po odečtu tolerance odchylky v měření tak byla vozidlu naměřena rychlost nejméně 170 km/hod. Opakovaným měřením, které bylo provedeno následně v km 105, byla naměřena rychlost 173 km/hod., tj. po odečtu tolerance měření 167 km/hod. Rovněž bylo zjištěno, že se žalobkyně uvedeného přestupku dopustila podruhé v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Za to jí byla uložena pokuta, zákaz činnost spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a povinnost uhradit náklady řízení.
 4. Dle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zjistil v přestupkovém řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky zákonnosti. Žalovaný má zato, že spáchání přestupku žalobkyní bylo na základě shromážděných podkladů spolehlivě zjištěno a prokázáno. Správním orgánem I. stupně stanovenou výši a druh sankce v daném případě označil za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy.

II. Shrnutí žalobních bodů

5. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že postupem správního orgánu byla zkrácena na právech, která jí přísluší takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.
6. Žalobkyně předně namítla, že byla na svých právech výrazně omezena tím, že její omluva nebyla akceptována jako dostatečně odůvodněná, byť včasná. Žalobkyně uvedla, že omluvu zaslala včas, když písemnou omluvu považovala za dostačující důvod pro to, aby bylo nařízeno nové ústní jednání, na kterém by jí bylo umožněno uplatnit v rámci řízení svá práva. S ohledem na skutečnost, že se jednalo o její první omluvu, nebyl ze strany správního orgánu důvod tuto omluvu z nařízeného ústního jednání v projednávané věci neakceptovat. Žalobkyni tím bylo nejen znemožněno navrhopat důkazy na svou obhajobu, ale též se seznámit s podklady a vyjádřit se k nim. Žalobkyně se neztotožnila ani s názorem žalovaného, že byla poučena o tom, jaká omluva je dostatečná, aby byla správním orgánem akceptována. S ohledem na běžnou praxi správních orgánů, kdy je možno omluvit se pouze telefonicky a dohodnout jiný termín jednání, označila postup správního orgánu v této věci za neadekvátně přísný.
7. Dále žalobkyně namítala, že se žalovaný nezabýval skutečností, zda byly naplněny materiální znaky přestupku, který je žalobkyni kladen za vinu. Uvedla, že žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu v tom smyslu toho,

aby na pozemních komunikacích byla respektována pravidla silničního provozu. Žalobkyně se ovšem domnívá, že ne každé porušení pravidel musí být přestupkem a že je potřeba vždy skutek vnímat v širších souvislostech a vzít v potaz další okolnosti, které mohly povahu jednání ovlivnit, zejména tedy možnost, zda mohl dotýčný svým jednáním kohokoli ohrozit. Je toho názoru, že vzhledem k době, kdy ke spáchání předmětného skutku došlo, musela být možnost, že by svým jednáním kohokoli ohrozila, velmi nízká. Zákonné normy, které upravují provoz na pozemních komunikacích, mají primární význam ve smyslu ochrany účastníků silničního provozu, kdy ovšem zejména u rychlosti je nebezpečnost založena na zjevně subjektivních dojmech, kdy rozhodně nelze konstatovat, že vyšší rychlost rovná se automaticky vyšší nebezpečí.

8. K naplnění materiálního aspektu přestupku dále žalobkyně namítá, že skutečnost naplnění materiálního znaku přestupku je nutné jednoznačně prokázat i na základě ustáleného názoru Nejvyššího správního soudu, který mimo jiné uvádí: „*Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“ Dle žalobkyně správní orgán neprokázal materiální aspekt přestupku ani s ohledem na místo a čas spáchání přestupku, povětrnostní podmínky, dostupnou infrastrukturu, stav komunikace, zástavbu bezprostředně navazující na místo spáchání přestupku a její využití.
9. Dále žalobkyně namítla, že se správní orgán nevypořádal s námitkami na jasné zajištění místa spáchání přestupku, kdy žalobkyně již ve svém vyjádření konstatovala: „Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho pokračování spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro též skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí, žádáme správní orgán o zajištění přesného místa spáchání přestupku a to za pomoci místního šetření.“ Žalobkyně uvedla, že v tom spatřuje zásadní pochybení při celkovém zajištění jí údajně spáchaného skutku.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
12. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku vyhotoveného dne 2. 10. 2016, čj. KRPj-105631-5/PŘ-2016-160041-MKR, a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Velký Beranov, zahájil dne 19. 12. 2016 správní řízení se žalobkyní ve věci předmětného přestupku a předvolal ji k ústnímu jednání na den 10. 1. 2017 v 9.00 hod. Z nařízeného jednání se žalobkyně e-mailovou zprávou odeslanou dne 10. 1. 2017 v 8:38 hod. omluvila. Jako důvod omluvy uvedla pobyt v zahraničí a žádala nový termín jednání. Správní orgán I. stupně omluvu neakceptoval a ústní jednání proběhlo bez přítomnosti žalobkyně. Při něm správní orgán provedl důkazy listinami.
13. Dne 12. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MHB DOP/4091/2016-9, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měla dopustit tím, že dne 1. 10. 2016 v 16:12 hod. na dálnici č. 01 v km 104 ve směru jízdy na Brno, okres Havlíčkův Brod, kde je rychlost stanovena nejvýše 130 km/hod., řídila motorové vozidlo tovární zn. Škoda Octavia, registrační značky x, a vozidlu byla hlídkou Policie České republiky naměřena rychlost jízdy 176 km/hod. Po odečtu tolerance odchylky v měření tak byla vozidlu naměřena rychlost minimálně 170 km/hod., čímž měla žalobkyně překročit nejvyšší povolenou rychlost o více než 30 km/hod. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
14. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
15. V první žalobní námitce žalobkyně uvedla, že byla v řízení omezena neakceptováním omluvy z nařízeného ústního jednání a že jí tak bylo znemožněno navrhopvat důkazy na svou obhajobu, seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim.
16. Ustanovení § 74 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), stanoví (ve znění v rozhodnou dobu), že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. V přezkoumávané věci šlo tedy mimo jiné o to, zda bylo možno omluvu žalobkyně považovat za omluvu náležitou (tj. i včas podanou) a řádně odůvodněnou. „Za včasnou lze považovat pouze takovou omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání přestupku a která současně správnímu orgánu došla nejpozději v době, kdy k ní mohl ještě před zahájením jednání přihlídnout“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, čj. 1 As

- 116/2012-25, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Náležitá omluva pak vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání je třeba posuzovat z hlediska jejího obsahu, případě i jejího pořadí.
17. Jak je již shora uvedeno, ústní jednání nařídil správní orgán I. stupně na den 10. 1. 2017 v 9:00 hod. a žalobkyni o tom řádně vyrozuměl předvoláním ze dne 19. 12. 2016. Toto předvolání si žalobkyně v desetidenní úložní době nevyzvedla (dne 21. 12. 2016 jí byla poštovním doručovatelem zanechána výzva k vyzvednutí zásilky), proto jí byla zásilka s předvoláním po uplynutí úložní doby, tj. dne 3. 1. 2017, vhozena do poštovní schránky. V den nařízeného jednání zaslala žalobkyně správnímu orgánu e-mailem omluvu z jednání (odesláno v 8:38 hod.), jako důvod omluvy uvedla pouze: „z důvodu pobytu v zahraničí“ a žádala nový termín jednání. Prostřednictvím poštovního doručovatele pak došla její omluva správnímu orgánu v listinné podobě stejného znění dne 12. 1. 2017. Správní orgán I. stupně tuto omluvu neakceptoval a ústní jednání proběhlo bez přítomnosti žalobkyně. V protokolu o jednání neakceptaci omluvy podrobně odůvodnil. Následně dne 12. 1. 2017 vydal rozhodnutí ve věci, v němž rovněž podrobně odůvodnil neakceptaci omluvy žalobkyně z nařízeného ústního jednání, a to tak, že byla s dostatečným předstihem předvolána a že omluvu nepovažuje za náležitou, neboť nesplňuje tři k tomu nutné podmínky (tj. že musí být neodkladná, musí být uveden důvod a důvod musí být doložen), v tomto případě dle správního orgánu nešlo o omluvu bezodkladnou, když žalobkyně omluvu zaslala 22 minut před zahájením jednání, a důvod omluvy nedoložila.
18. Dále je nutno zmínit, že proti zmíněnému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání dne 10. 2. 2017 prostřednictvím zástupce odvolání, které na výzvu doplnila dne 27. 2. 2017. V tomto odvolání a jeho doplnění přitom vznesla námitky pouze proti formulaci výroku rozhodnutí, obecně namítala to, že správní orgán musí postavit nade vší pochybnost, že se přestupku dopustil právě obviněný z přestupku, a dále vznesla námitku neprokázání materiálního znaku přestupku v dané věci. Nikterak tedy nereagovala na zcela jasné a srozumitelné odůvodnění neakceptace její omluvy z ústního jednání. Rovněž ani nyní v žalobě neuvedla nic ke skutečnosti, že omluvu, jejíž důvod spočíval v pobytu v zahraničí, zaslala pouhých 22 minut před konáním předmětného ústního jednání, neuvedla ani nic k jejímu prokázání. Pouze uvedla, že omluvu zaslala včas a že písemnou omluvu považovala za dostačující důvod pro to, aby bylo nařízeno nové ústní jednání.
19. Krajský soud se rozhodně nemůže ztotožnit s názorem žalobkyně, že omluvu v daném případě zaslala správnímu orgánu včas. Pokud byla o nařízeném jednání řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměna a jako důvod omluvy uvádí pobyt v zahraničí, rozhodně nelze považovat za včasnou omluvu takovou, která je správnímu orgánu oznámena 22 minut před zahájením jednání. O svém pobytu v zahraničí bezpochyby běžně každý ví s předstihem a ani v této věci žalobkyně neuvedla nic, co by svědčilo o mimořádnosti situace, na základě níž by bylo lze usoudit, že se nemohla omluvit včas.
20. V projednávané věci krajský soud za shora popsané situace dospěl k závěru, že omluvu žalobkyně z ústního jednání nařízeného na den 10. 1. 2017 správní orgány důvodně vyhodnotily jako omluvu, která nesplňuje požadavky náležité omluvy ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, tj. zejména nebyla včasná. Navíc, pokud pak jde i o samotný důvod omluvy, žalobkyně jej nikdy, tedy v první řadě ani v reakci na rozhodnutí správního orgánu, který i tento důvod uvedl jako důvod nemožnosti akceptovat předmětnou omluvu, nedoložila.

21. Samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného totiž rozhodně vyžaduje pro svou realizaci v praxi určitý stupeň součinnosti také ze strany obviněného z přestupku. Nelze přehlédnout, že aktivita žalobkyně ve správním řízení se omezila jen na zaslání omluvy z ústního jednání a ke své účasti na jednání nevyvinula, a to ani minimální potřebnou součinnost. Poté, co zaslala omluvu, resp. současně se zasláním, mohla například sama kontaktovat příslušnou úřední osobu a domluvit s ní přímo nový termín jednání, ani se nesnažila poté, co jí správní orgán sdělil důvod neuznání omluvy, doložit jej důkazy.
22. Argumentace žalobkyně, že je běžnou praxí správních orgánů, že akceptují i telefonickou omluvu a že lze dohodnout jiný termín jednání, je irelevantní. Jak je i krajskému soudu známo z úřední činnosti, takto paušálně benevolentně správní orgány běžně nepostupují, ale vždy vyhodnocují konkrétní situaci. Lze pouze vysledovat, že u zdravotní indispozice či pracovní neschopnosti obvykle první omluvu akceptují bez dalšího. Jestliže žalobkyně argumentuje i tím, že neuznáním omluvy jí bylo znemožněno navrhnout důkazy na svou obhajobu a seznámit se s podklady, nutno poznamenat, že ani v odvolání a dokonce ani nyní v žalobě žalobkyně neuvedla, jaké důkazy chtěla navrhnout a ani žádné nenavrhla. O tom, že bude s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámena v průběhu ústního jednání, byla řádně vyrozuměna v předvolání k ústnímu jednání. Jestliže její omluva z jednání nebyla akceptována, nic jí nebránilo dostavit se ke správnímu orgánu k seznámení se s podklady mimo termín jednání. Kdyby se totiž o to, zda její omluva byla uznána, zajímala, dozvěděla by se to již v den zaslání omluvy a konání jednání, neboť v protokole o jednání bylo odůvodněno, proč správní orgán její omluvu neuznal.
23. Nutno uzavřít, že obviněný z přestupku má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, ledaže by odmítl se k projednání přestupku dostavit, ač byl řádně předvolán, nebo by se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Správní orgán v dané věci sice konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně jako obviněné z přestupku, avšak, jak vyplývá ze shora uvedeného, učinil tak za splnění zákonných podmínek. K porušení základního práva žalobkyně jako obviněné podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod proto nedošlo.
24. Krajský soud nepřisvědčil ani další žalobní námitce, dle které se dle žalobkyně žalovaný nezabýval tím, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je jí kladen za vinu. Dle jejího názoru byla možnost ohrožení kohokoliv jejím jednáním vzhledem k době spáchání předmětného skutku velmi nízká.
25. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno zákonem o přestupcích nebo jiným zákonem, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 zákona o přestupcích) a zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem je zřejmý. Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu definuje ustanovení § 125c zákona o silničním provozu.
26. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. a více nebo mimo obec o 30 km/hod. a více. Ustanovení

§ 18 odst. 3 téhož zákona stanoví, že mimo obec smí jet řidič motorového vozidla o maximální hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg a autobusu rychlostí nejvýše 90 km/hod. a jde-li o dálnici nejvýše 130 km/hod. Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu tak naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší některé ustanovení zákona o silničním provozu. Upravuje-li [§ 18 odst. 3](#) tohoto zákona rychlost jízdy (mimo jiné na dálnici), pak ten, kdo takto upravenou rychlost nerespektuje, porušuje zákon.

27. Jednotlivými znaky skutkové podstaty předmětného přestupku včetně naplnění materiálního znaku se zabýval žalovaný na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí a před ním podrobněji správní orgán I. stupně na straně 3 (rozhodnutí I. a II. stupně se považuje za jeden celek). Z jimi prezentované úvahy přitom zřetelně vyplývá, že za žalobkyní porušený chráněný zájem označily organizaci dopravy na určitém území vyplývající z obecné úpravy. Konstatovaly, že formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby splňovaly v běžných případech i znaky materiální. Zákonodárce nastavil v ustanovení § 18 zákona o silničním provozu hranici nejvyšší dovolené rychlosti, čímž určil, jaké jednání porušuje či ohrožuje zájem společnosti. Protiprávní jednání žalobkyně tak ohrožuje jednu z nejdůležitějších hodnot a zájmů chráněných právní úpravou provozu na pozemních komunikacích, kterou je jeho bezpečnost, přestože nedošlo k přímému ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Žalovaný pak rovněž zdůraznil nebezpečnost takového jednání a dodal, že jakékoliv překročení zákonem dovolené rychlosti zvyšuje riziko vzniku nehodových situací.
28. Vzhledem ke zjištěnému překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobkyní lze míru společenské nebezpečnosti označit za vysokou a krajský soud považuje úvahu správních orgánů pro zhodnocení shora popsaného jednání žalobkyně z hlediska naplnění materiální stránky skutkové podstaty předmětného přestupku v zásadě za dostačující. Zákon o silničním provozu stanoví maximální povolenou rychlost v obci i mimo obec, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti. Překročením zákonem povolených rychlostí je porušen chráněný zájem, neboť při překročení povolené rychlosti, v nyní posuzovaném případě výrazném, řidič zákonitě nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané i nepředpokládané, které mohou nastat v provozu, a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek jak jiných osob, tak i svůj vlastní, z důvodu, že se délka brzdné dráhy vozidla s rychlostí zvětšuje.
29. Nutno znovu připomenout, že žalobkyně stanovenou maximální povolenou rychlost překročila výrazně (více než o 30 km/hod.), což mělo za následek vznik reálného nebezpečí ohrožení zdraví, života a majetku žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu. Porušení zákonné povinnosti uvedeným způsobem jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Jde bezesporu o ohrožení zájmu chráněného zákonem, když podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona je přestupkem „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“. Nešlo přitom o žádné nevýznamné překročení povolené rychlosti, proto se nelze ztotožnit s názorem žalobkyně, že možnost ohrožení kohokoliv uvedeným jednáním byla velmi nízká. Skutečnost, zda ke konkrétnímu ohrožení dalších účastníků silničního provozu nebo dokonce přímo k nehodě došlo či nikoliv, nemůže být samo o sobě při takovém hodnocení významné. Krajský soud neshledal žádné okolnosti, které

by společenskou nebezpečnost jednání žalobkyně snižovaly na takovou míru, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn.

30. Krajský soud uzavírá, že jednáním žalobkyně, tj. překročením nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici o více než 30 km/hod., došlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty předmětného přestupku, neboť popsany skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit zejména bezpečnost silničního provozu.
31. Lze dodat, že žalobkyně v této souvislosti poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45 (byť jej výslovně nekonkretizovala), z něhož citovala: „*Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“
32. Ke správnému pochopení této žalobkyní citované části je však nutno dodat, že v citovaném rozsudku bylo zdůrazněno přidružení se dalších významných okolností k jinak běžně se vyskytujícím případům. Takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. V nyní projednávaném případě však byla situace zcela odlišná. Žalobkyně překročila nejvyšší dovolenou rychlost o více než 30 km/hod., tedy nenaplnila základní skutkovou podstatu přestupku (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 zákona o silničním provozu), ale dokonce skutkovou podstatu kvalifikovanou (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 zákona o silničním provozu), čímž ohrozila zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu velmi výrazně. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná, míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo ji proto nutno detailněji zkoumat.
33. Dále žalobkyně namítla, že se správní orgán nevypořádal s námitkami na jasné zajištění místa spáchání přestupku. Žalobkyně však nijak nekonkretizovala, co myslí „zajištěním“ místa, neboť pouze konstatovala, co uvedla ve svém předchozím vyjádření, které však nijak nespecifikovala, a z něho citovala. Tuto citaci krajský soud podrobně uvedl shora v části shrnující žalobní body a je zřejmé, že šlo o obecný výklad ustanovení § 77 zákona o přestupcích včetně požadavků na formulaci výroku.
34. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že během správního řízení žádný požadavek na „zajištění“ místa spáchání přestupku od žalobkyně nezazněl. Pouze v odvolání žalobkyně vznesla obdobnou námitku, a to, že výroková část rozhodnutí nese vady „z postu nesouladu s požadavky na náležitosti takového rozhodnutí zákonem stanovenými, nedostatečným zajištěním osoby přestupce v předmětném okamžiku naplnění skutkové podstaty přestupku a dále v důkazních materiálech a celkovém zajištění přestupkového jednání“. Není tedy pravdou, že by žalobkyně vznesla také námitku na „zajištění místa spáchání přestupku“ a že by se s touto námitkou žalovaný nevypořádal.

35. Pokud tedy šlo o odvolací námitku ve vztahu k zajištění osoby přestupce (žalobkyně) v okamžiku spáchání přestupku a celkové zajištění přestupkového jednání, k tomu se již předtím vyjádřil správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na straně 2 zcela dostatečně tak, že totožnost řidiče měřeného vozidla byla zjištěna při kontrole, když byla zastavena hlídkou Policie ČR (následně žalovaný se k této otázce vyjádřil na straně 3 jeho rozhodnutí). Tato skutečnost je přitom podložena listinami založenými ve spise (zejména Oznámením přestupku sepsaným na místě dne 1. 10. 2016 a podepsaným žalobkyní, Oznámením přestupku ze dne 2. 10. 2016 a úředním záznamem z téhož dne). Samotné přestupkové jednání bylo rovněž dostatečně zjištěno a podloženo, tj. rovněž Oznámením přestupku sepsaným na místě dne 1. 10. 2016 a podepsaným žalobkyní, Oznámením přestupku ze dne 2. 10. 2016, úředním záznamem z téhož dne a dále pak CD s videozáznamem předmětného přestupku, ověřovacím listem č. 222/15 k použitému silničnímu rychloměru PolCam PC 2006, což správní orgány rovněž ve svých rozhodnutích konstatovaly.
36. Se žalobkyní lze v obecné rovině souhlasit, že výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s označením místa a času, vyslovení viny, druh a výměru sankce, lze souhlasit i s tím, že smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V posuzovaném případě správní orgán těmito požadavky na formulaci výroku rozhodnutí dostal, neboť ve výroku uvedl, jaká povinnost byla porušena, za jaké konkrétní jednání byla žalobkyně poškozena a jaká sankce byla uložena, a to natolik dostatečnou konkretizací údajů, aby byla vyloučena překážka litispendence, překážka věci rozhodnuté a dvojí postih pro týž skutek (jak připomíná žalobkyně). Pokud žalobkyně zmiňuje požadavek na místní šetření v místě spáchání přestupku, jde o požadavek zcela nadbytečný, neboť (jak je uvedeno shora), místo spáchání přestupku a přestupkové jednání bylo standardním způsobem a zcela dostatečně zadokumentováno. Ostatně žalobkyně ani neuvedla nic, co by zmíněnou dokumentaci jakkoli zpochybnilo.
37. Krajský soud tedy uzavírá, že dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že skutkový stav byl ve věci zjištěn tak, aby mohla být žalobkyně bez důvodných pochybností shledána vinnou ze spáchání popsaného přestupku. Jako podklady pro napadené rozhodnutí, které lze považovat za dostatečné, sloužily především Oznámení přestupku sepsané na místě dne 1. 10. 2016, Oznámení přestupku ze dne 2. 10. 2016, úřední záznam z téhož dne, CD s videozáznamem předmětného přestupku a ověřovací list č. 222/15 k použitému silničnímu rychloměru PolCam PC 2006. Měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního rychloměru, jehož funkčnost byla ověřena s platností ověřovacího listu od 15. 12. 2015 do 14. 12. 2016.

V. Závěr a náklady řízení

38. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. ledna 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně